

Sheol, de wachtkamer

“Give me six hours to chop down a tree and I will spend the first four sharpening the axe.”

- Abraham Lincoln

Sheol, de wachtkamer

Patrick Maes

Thriller

2019

Beefcake Publishing

Jesaja 14:9 *Het dodenrijk beneden is over u in beroering om u bij uw komst te ontmoeten; het wekt de schimmen voor u op, al de bokken der aarde; het doet alle koningen der volken van hun tronen opstaan.*

Hoofdstuk 1

Matteüs 24:3-14

Peter had niet echt het gevoel te veel gedronken te hebben, al hoopte hij toch om niet op een alcoholcontrole te stuiten op de terugweg. Een zestal Duvels, dit kon hij wel aan. Hij startte de wagen en vloekte binnensmonds toen hij via het digitale horloge op het dashboard er nog eens aan herinnerd werd hoe laat het was. Binnen een goede vijf uur zou zijn wekker aflopen maar het was nog twintig kilometer rijden in dit hondenweer alvorens hij in zijn bed kon strompelen. Hij knipte de ruitenwissers aan en vertrok.

“Wat denk je, copain? Je lijkt wel iets te zien in die Veerle, hè,” brabbelde Mark vanuit de passagierszetel. Hij lag languit weggezakt met zijn hoofd tegen het raam.

“Bah, niets voor mij. Ze ziet er niet slecht uit maar je weet wel dat het niet mijn type is, iemand die zo zelfverzekerd is en op de mannen af stapt.”

“Huh, ook niet voor één of twee wilde nachtjes, misschien? Wordt ook weer tijd, niet?” Mark leek al in slaap te vallen. Hij was duidelijk ver boven zijn theewater.

“We zien wel, ik heb haar nummer,” mompelde Peter schouderophalend. Hij concentreerde zich op de weg, de regen was iets minder geworden en op dit uur was er gelukkig zo goed als geen verkeer. De snelweg zou korter zijn, dacht hij, maar naar alcoholcontroles toe zou het beter zijn de binnenweg langs het kanaal te nemen. Hij kon zich absoluut niet veroorloven om zijn rijbewijs voor minstens vijftien dagen te moeten afgeven en met wat hij vanavond binnen had zou dit zelfs het minimum zijn. Mark was ondertussen in slaap gevallen en snurkte luid. Buiten het centrum aangekomen nam Peter de afslag naar het kanaal. Tot nu toe geen politie gezien en langs deze kleine weg zou dit verder ook onwaarschijnlijk zijn. Met een gevoel van opluchting gaf Peter wat gas bij. Intussen was de regen weer heviger geworden en door

het wegvallen van de spanning voor alcoholcontroles voelde Peter zijn oogleden wat zwaarder worden. Hij opende zijn raam op een kier om frisse lucht in de wagen te laten en draaide de verwarming helemaal uit. Terwijl hij dit deed voelde hij dat hij met één wiel van de baan denderde en over het gras aan de zijkant reed. Hij stuurde onmiddellijk bij, zijn hart bonsde in zijn keel.

Attent blijven, spoorde hij zich aan. Nog even en hij kon slapen. Hij sloot één oog om de baan beter te kunnen zien. Tunnelzicht, een gevolg van te veel alcohol, wist hij. Er waren veel bochten in de weg die de kronkels van het kanaal volgden. Peter keek naar zijn snelheidsmeter, schrok en minderde vaart. Hij sloeg zijn ogen op, keerde terug naar zijn rijvak en nam de bocht. Rechts van hem flitste een gevarendriehoek in de berm voorbij. Peters brein registreerde de informatie niet tijdig. Hij vertraagde niet.

De klap kwam onmiddellijk, oorverdovend en hard. Al het glas brak, alles plooidde, hij werd tegen zijn stuur geworpen en zijn hoofd sloeg keihard tegen iets aan. In een fractie van een seconde kwam alles tot leven en tot stilstand. Peter zat als onder een pletwals en voelde nog hoe de wagen overkop ging. Vuurglinsters kwamen van het dak dat schuurde over het wegdek. Hij onderging een harde klap tegen zijn borst. Hij voelde geen pijn maar leek alles te ondergaan zonder te begrijpen wat er gebeurde, het leek of de tijd zelf vertraagd was. Het duurde allemaal maar een paar seconden. Iemand gilde zijn naam, een bekende stem, maar Peter kon hem niet thuisbrengen. Toen werd het stil.

Peter duizelde, het leek alsof hij uit een droom was ontwaakt. Hij voelde de regen striemen en was compleet verdwaasd. Hij stond naast het wrak van zijn wagen en zag de wielen nog draaien in de lucht. Alles kwam terug, het ongeval, alsof er een bom in zijn schoot was afgegaan. Hij keek op en zag dat er drie wagens in de crash betrokken waren. Er moest voorheen een ongeval zijn gebeurd en hij was er frontaal op gereden. Peter duizelde van het beeld dat hij voor zich zag. Overall brokstukken, glas, de geur van olie, stoom en benzine. Zijn wagen lag op zijn dak een tiental meter vanwaar de andere wagens hadden gestaan. Door de klap van Peters wagen waren ze ook van elkaar gescheiden. Er stonden drie wrakken een eindje van elkaar en de hele straat leek op oorlogsgebied. Aan de kant van de weg stonden twee mensen druk te telefoneren en

weidse gebaren te maken met hun armen. In de verte hoorde Peter het geluid van sirenes. Hij keek ernaar alsof het een film was.

“Mark,” dacht Peter plotseling en zijn hart maakte een sprong. Hij liep naar de rechterkant van de wagen, kroop op zijn knieën op de kletsnatte weg en keek door wat ooit het raam was naar binnen. Mark hing nog in de gordel, met zijn hoofd slap achterover. Uit zijn neus druppelde bloed en zijn ogen en mond stonden open. Zijn onderlichaam en benen waren niet meer te zien in het verwrongen staal van de wagen. Vanaf zijn buik was alles één grote brij.

“Mark! Mark!” schreeuwde Peter in paniek, zijn maag keerde zich om. Hij struikelde achterover op de weg, in de striemende regen. Toen viel zijn oog op de bestuurdersstoel. Er hing nog iemand ondersteboven. Peters hart sloeg op hol, zijn haren stonden recht op zijn armen. Hij stak zijn hoofd door de opening in de deur, voorbij zijn vriend. Het was alsof hij door de bliksem werd getroffen. Daar in de zetel, dat was hijzelf. Zijn hoofd was volledig verbrijzeld net als zijn onderlichaam maar het was onweerlegbaar, dit was hij. Peter kon geen reactie teweegbrengen, verstijfd keek hij naar zichzelf, hangend aan een gordel, zonder herkenbaar gezicht, waar het bloed van afdroop. Zijn armen hingen slap naar beneden en wiegden nog na. Hij krabbelde achteruit en keek naar zijn eigen handen, geen schrammetje. Hij zat perplex, ademloos op zijn zitvlak in de regen te staren naar de twee personen, ondersteboven hangend in het wrak.

Plots realiseerde Peter zich dat de sirenes vlakbij waren, zwaailichten kleurden alles blauw. Hij keek op en zag twee ambulances en verschillende politiewagens die met gierende banden remden bij de plaats van het ongeval. Iedereen schreeuwde, liep, maakte armbewegingen, de chaos was compleet. Peter keek er apathisch naar. Hij knielde nogmaals bij het venster van de wagen en riep meermaals naar Mark. Als hij hier nog was, dan moest Mark er ook zijn. Hij keek rond zich heen maar er was geen spoor van zijn vriend. Ambulanciers en politiemensen liepen hem voorbij, ze knielden bij zijn wagen en controleerden de hartslag van hem en Mark. Bij beiden trokken ze bedrukt hun handen terug en schudden bedroefd hun hoofd. De politiemensen riepen iets in hun zenders en liepen naar de andere mensen die langs de kant stonden, waarschijnlijk de bestuurders van het eerste ongeval.

Peter zag hoe andere agenten linten begonnen te hangen, blokkades aan weerkanten zetten en foto's trokken. Niemand besteedde ook maar enige aandacht aan hem. Hij stond in de striemende regen, stilzwijgend, als een toeschouwer op een filmset. Plots werd zijn aandacht getrokken door de hemel.

Hij keek omhoog en zag dat de wolken en regen plaats hadden gemaakt voor een donkere sterrenloze nachthemel. Het leek alsof de lucht hem aantrok, zijn hoofd duizelde. Hij keek neer en zag dat hij niet langer op de weg stond. Hij overschouwde het tafereel van bovenaf. Hij zag de bodem van zijn wagen en tientallen agenten en ziekenhuispersoneel, een combi dwars over de weg, zwaailichten en het kanaal naast de rijbaan dat de blauwe lichten reflecteerde. De lucht was nog nooit zo donker geweest, geen enkele ster was te bespeuren. De plaats van het ongeval werd kleiner, Peter werd niet omhoog getrokken maar het leek alsof de wereld zich van hem verwijderde. Er maakte zich geen paniek van hem meester, hij keek ernaar en voelde een immense rust in zich neerdalen. Dit alles was schijnbaar de normaalste zaak van de wereld. De wagens waren bijna niet meer te zien, enkel de zwaailichten flikkerden nog. Peter keek omhoog en zag dat de lucht een tunnel vormde, een spiraal waar hij in getrokken werd, een draaikolk van zwarte lucht. Midden in de draaikolk ontstond er stilaan een centrum van verblindend wit licht dat steeds groter werd. Peter zat midden in de spiraal, in de tunnel. Hij zag nu sterren langs hem flitsen. Zijn snelheid moest indrukwekkend zijn. Het einde van de tunnel was ver maar werd steeds groter. Peter verlangde er vreemd genoeg naar om het licht te bereiken. Hij kon er zijn ogen niet van afhouden en werd overmand door een vredig gevoel van pure liefde. Hij hoorde zijn naam weer schreeuwen, dezelfde stem als tijdens het ongeval. Peter verlangde met heel zijn hart om de persoon die hem riep te ontmoeten. Hij voelde vlinders in zijn buik. Het licht was nu vlakbij. Peter stak zijn arm uit en ging het licht binnen.

Hij was in het licht. Niets anders dan wit licht zonder begin of einde. Peter zag dat een gedaante hem begeleidde. Hij had schitterende kleren aan en gelaatstrekken van zowel een man als een vrouw. Het wezen had helderblauwe ogen die pure liefde en rust uitstraalden. Peter voelde zich als herboren, een heerlijk gevoel van thuiskomen maakte zich van hem meester. Hij wilde iets zeggen tegen de gedaante maar de krop in zijn

keel verhinderde dat. Hij keek rond zich en zag nog steeds enkel wit licht. De gedaante knikte liefdevol naar hem. In zijn hoofd hoorde hij: “Het is tijd.”

Opeens kreeg hij visioenen, helder alsof hij zijn hele leven opnieuw beleefde. Hij herinnerde zich alles wat jaren geleden was gebeurd. Plots was hij weer een kleuter en keek hij liefdevol naar zijn moeder die vertederd naar hem glimlachte. Ze leek wel een reus. Hij zag zijn vriendjes op zijn eerste communie, zijn beste vriend Luc trok een grimas achter de rug van de priester. Zijn ouders zaten in de kerk en hij voelde hoe trots ze waren, ze hielden elkaars hand vast. Zijn puberteit ging in snel tempo in zijn hoofd voorbij, alle vriendinnetjes, alle streken die hij had uitgehaald, hoe kon een tiental jaar in zo’n rotvaart voorbijgaan. Zijn geest stond even stil bij zijn huwelijk, Lindsay naast hem voor het altaar, ze keken elkaar verliefd in de ogen.

Hij hoorde zichzelf stamelen: “Ik wil je man zijn en ik beloof je trouw te blijven, in goede en slechte dagen, in armoede en rijkdom, in ziekte en gezondheid, ik wil je liefhebben en waarderen op alle dagen van mijn leven.” Ze kusten elkaar.

Victor werd geboren, de tranen welden op in zijn ogen. Zonder twijfel het mooiste moment van zijn hele leven. Toen volgden in snelle vaart de jaren met Lindsay, de scheiding, de jaren als vrijgezel met als hoogtepunten de weekends met de steeds ouder wordende Victor. Hij bereikte zijn laatste dag en zag zichzelf deze voormiddag samen met Mark op het terras zitten.

Twaalf uur eerder

Mistroostig keek Peter naar zijn zoontje Victor. Een gevoel dat hem elke twee weken weer overviel als het bezoekrecht bijna om was. Over een paar uur zou hij hem weer bij zijn ex afzetten en de stilte wanneer hij daarna alleen thuiskwam woog telkens loodzwaar. Het duurde zo al zes jaar maar het deed hem nog steeds pijn.

Peters gedachten dreven af naar zijn eigen jeugd. Hoe onbezorgd en gelukkig hij steeds was geweest. Hij had het toen nooit beseft. Hij herinnerde zich niet dat zijn ouders ooit ruzie hadden gehad. Ze waren nu al enkele jaren overleden maar tot op het laatste moment waren ze een hecht koppel geweest. Zijn huis was steeds een thuis gebleven. Nu pendelde Victor tussen hem en zijn ex.

Peter en Lindsay waren reeds jaren in een felle vechtscheiding verwickeld. Contact gebeurde enkel via de advocaat en als hij Victor op zondagavond kwam afzetten zag hij Lindsay nooit. Het was haar vriend, een dokter uit Knokke, die steeds de deur van zijn riante villa kwam openen. Hij begroette Victor, bekeek Peter alsof hij een insect was en gromde iets onverstaanbaars tussen zijn tanden net voor hij de deur dichtgooide. Peter had een hekel aan hem.

Mark porde zijn vriend aan.

“Is het weer zover, copain?”

Peter ontwaakte uit zijn gedachten en probeerde te lachen. “Zondagavondblues, je kent het wel, hè.”

Beiden keken naar hun zonen. Mark was Peters beste vriend, al van in de lagere school. Net als Peter was Mark gescheiden, maar hij had een week-weekregeling voor zijn zoon kunnen bekomen. Marks zoon was dertien, één jaar ouder dan Victor. Het waren ook echte kameraden als ze samen waren.

Peter nipte van zijn Duvel. Ze zaten op een terrasje op de dijk van Nieuwpoort en hun zonen reden met een gocart over die brede dijk. Het

was een zonnige namiddag in oktober en bijzonder druk. Ondanks dat het seizoen al een eind achter de rug lag hadden veel toeristen nog de weg naar de kust gevonden. De strandcabines die heel de zomer het zicht op de zee belemmerden waren afgebroken en ze hadden een mooi uitzicht op de lange pier die de ingang vormde van de Nieuwpoortse jachthaven.

Peter woonde in Nieuwpoort. Na de scheiding was hun villa in Oostduinkerke verkocht en had hij een kleiner huisje gekocht in Nieuwpoort-Stad. Op een paar scharrels na had hij nooit nog een serieuze relatie gehad. De weekends dat Victor er was zorgde hij steeds dat ze iets leuks deden. Hij werkte als verzekeringsagent en had het zo kunnen regelen dat hij één op de twee weekends thuis was.

Mark zette zijn Duvel neer en keek naar Peter. “Straks zet ik ook de kleine weer af. Wat denk je? Geen zin om eens de gedachten te verzetten?”

“Hoe bedoel je?”

“Het is al een tijd geleden. Misschien kunnen we eens een stapje zetten.”

Peter keek naar de grond, hij twijfelde. *Een stapje zetten* met zijn vriend was steeds risicovol. Voor je het wist kwam je midden in de nacht thuis. Zijn werk als verzekeringsagent was niet lastig maar een fris hoofd was wel een must. Anderzijds had hij er een hekel aan om op zondagavond alleen thuis te komen in zijn lege huis dat nog de sporen droeg van het bezoek van Victor.

“Misschien wel, ergens in de buurt maar niet te lang.”

“Och komaan, laten we naar Lafayette gaan.”

Lafayette was vroeger hun stamkroeg in Oostende, een twintigtal kilometer van Nieuwpoort. Nu was het al een hele tijd geleden dat ze er nog geweest waren. Mark zag Peters vertwijfelde gezicht en barstte in lachen uit.

“Man, man, man, je wordt oud, copain. Vroeger trokken we rechtstreeks van de kroeg naar het werk, weet je nog? We maken het niet te laat, maar je moet er eens uit. Oké?”

“Je hebt gelijk, goed,” zuchtte Peter. “Maar ik zal rijden.” Zo beslis ik wel wanneer we naar huis gaan, dacht hij. Eigenlijk had hij er best wel zin in, al wilde hij het niet toegeven.

“Deal, copain. Ik kijk ernaar uit.”

Vier uur later reed Peter de weg van Knokke naar huis terug, verdrietig en met een krop in de keel, zoals elke twee weken. Hij was op tijd bij Lindsay aangekomen, één keer was hij twee uur te laat geweest en had hij een aanmaning van haar advocaat ontvangen. Toen Victor uitstapte en Peter een knuffel gaf had Lindsay zoals gewoonlijk niet de moeite genomen om aan de deur te komen. Peter had gezien hoe Victor de riante villa binnen ging en zich nog een keer omdraaide om te zwaaien.

Dit waren steeds de moeilijkste momenten en in gedachten verzonken reed hij op de tweevakse Koninklijke Baan richting zijn huis. Het mooie weer van deze namiddag had plaatsgemaakt voor een stevige regenbui. Hij was blij dat hij deze avond niet alleen thuis moest zijn, al zou hij het echt niet te gortig maken. Misschien had Mark wel gelijk, dacht hij, ik word oud. Peter was vierenveertig jaar en nog steeds alleen.

Thuis stapte hij uit de douche en bekeek zichzelf in de spiegel. De opmerking van Mark spookte nog door zijn hoofd. Hij trok zijn buikspieren op en balde zijn borstspieren. Toen hij weer loste keek hij neerslachtig toen zijn beginnende buikje spontaan weer tevoorschijn kwam. Hij was vroeger best sportief geweest maar dat lag ook alweer een tijdje achter hem. Misschien moest hij Mark wel voorstellen om elke week te gaan squashen, zoals vroeger. Hij haalde zijn schouders op en trok een hemd uit de kast. Wat later sloeg hij de deur achter zich dicht en stapte in zijn wagen. Hij had afgesproken om Mark bij hem thuis op te pikken.

De regen kwam met bakken uit de lucht, in het licht van de koplampen was het zicht beperkt. Eenmaal voor Marks deur toeterde Peter om zijn

vriend te verwittigen dat hij er was. Met zijn jas over zijn hoofd getrokken liep deze naar Peters Audi A6.

“We hebben de beste avond uitgekozen, copain,” briede hij toen hij de deur achter zich dichtsliep.

“Misschien moeten we toch niet te ver gaan,” opperde Peter.

“Och, laten we toch maar naar Lafayette gaan,” antwoordde Mark. “Het klaart wel op.”

Peter haalde zijn schouders op en vertrok.

Lafayette was een typische keet waarin het leek of de tijd was blijven stilstaan. Jaren geleden was het de stamkroeg van Marvin Gaye toen die een vaste stek had in Oostende en verschillende grote foto's van hem hingen aan de wanden. De muren waren grijs van in de tijd dat er nog gerookt mocht worden en versierd met allerlei vinylplaten en koperen blaasinstrumenten. Midden in de zaal, tussen de oude verschoten tafels en stoelen, stond een biljarttafel. De hele keet ademde pure blues uit.

Mark en Peter namen plaats aan de toog en bestelden elk een Duvel. In het verlengde van de toog was een wat gezette man met een ringbaardje vinylplaten aan het draaien met jarenzeventigmuziek.

“Alles goed met Miriam?” vroeg Peter.

“Och, Miriam is Julie niet, hè,” zuchtte Mark.

Julie, Marks ex-vrouw, had hem een paar jaar terug gedumpt en hij was het nooit helemaal te boven gekomen. Ze hielden platonisch contact voor hun zoontje maar ondertussen had Mark een nieuwe vriendin.

“Maar het valt wel mee,” ging hij verder. “Ze maakt nog geen aanstalten om bij mij in te trekken en dat is het beste. Zolang we het zo kunnen houden dat ze enkel in het weekend aan de kust komt. Ik ben nog niet klaar om weer fulltime met iemand samen te wonen.”

Peter begreep zijn vriend maar al te goed, hij was zelf na zes jaar niet eens klaar voor een nieuwe relatie. Ze praatten wat over vrouwen en over hun exen. Na een tijdje besloten ze het onderwerp te verlaten.

“Zeg, zouden we niet eens weer beginnen met wat te sporten, squash bijvoorbeeld?” vroeg Peter en ondertussen deed hij teken naar de barman om voor beiden nog een nieuwe Duvel te brengen.

Mark haalde zijn schouders op. “Misschien, waarom niet. Maar laten we het sporten wat langzaam opbouwen. Wat denk je van een partijtje?”

Mark wees naar de biljarttafel. Peter zuchtte en knikte, hij nam een grote slok van zijn Duvel. Mark haalde de biljartkeus aan de toog en bracht ondertussen nog voor elk een Duvel mee.

“Hey, rustig aan, copain, morgen is weer vroeg dag,” lachte Peter, hij schonk zijn glas vol.

Ze speelden een paar partijtjes die Peter telkens won, Marks frustratie groeide zienderogen. Plots gooide iemand een muntstuk op de hoek van de biljarttafel.

“Wat denken jullie, jongens, mogen wij meedoen?”

Peter keek op en zag tegenover hem twee vrouwen die hen toelachten. Peter had ze even ervoor al naar hen zien staren, aan een tafeltje in de hoek. Het waren niet echt schoonheden maar de linkse had wel iets aantrekkelijks in haar gezicht. Ze had halflang, bruin haar en was duidelijk in Peter geïnteresseerd. Haar glimlach had iets mysterieus en ze keek hem verleidelijk in de ogen.

“Euh, ja, natuurlijk,” stamelde hij.

“Ik ben Veerle en dit is Sarah, mannen tegen vrouwen?”

“Oké, we zullen ons wat inhouden, hé copain,” knipoogde Mark met een lach en hij stompte tegen Peters schouder.

Na een paar stoten wisten Peter en Mark dat dit niet nodig was, ze hadden al twee keer verloren. De sfeer zat er goed in en ze betaalden elk om beurt een rondje. Ondertussen keek Peter regelmatig met stijgend onbehagen naar zijn uurwerk. Het uur waarop hij zich had voorgenoemen om in bed te liggen was al ruim verstreken en ze zaten nog steeds aan de toog te praten en te lachen. Morgen zou hij er zeker spijt van hebben. Na een tijdje deden Veerle en Sarah zelf aanstalten om naar

huis te vertrekken. Beiden werkten blijkbaar als verpleegkundige in het Sint-Janziekenhuis en moesten morgen vroeg uit de veren. Ze deelden gsm-nummers en namen afscheid met elk drie kussen op de wang. Kort daarop trokken Peter en Mark ook hun jas aan en gingen naar buiten.

De regen was nog niet opgehouden en het was bar koud. Mark was duidelijk aangeschoten maar probeerde niets te laten merken. “Het was leuk, hé copain,” lispelde hij. “Misschien moeten we dit regelmatigiger doen.”

“We zien morgenochtend wel hoe leuk het was,” gromde Peter, hij hielp Mark in de wagen.

Binnensmonds vloekend om het late uur en de barre weersomstandigheden stapte hij zelf in, startte de motor en reed de regen in.

In Peters hoofd slaakte iemand een kreet, hij hoorde het maar besloot dat hij het zich verbeeld had.

Binnen een halfuurtje zou hij thuis zijn, daar dacht hij aan, en aan de hoofdpijn die hij morgenochtend ongetwijfeld zou moeten ondergaan.

Op Sheol

De visioenen waren als bij donderslag weg. Er was nog een immense flits en toen was het licht ook weg.